

ת"פ 43650/07/11 - מדינת ישראל נגד ר ב

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 43650-07-11 מדינת ישראל נ' ב

בפני
בעניין: כב' השופט חגי טרסי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ר ב

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד מירון רוזנטל

גזר דין

כתבי האישום:

הנאשם הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בשלושה כתבי אישום שעניינם עבירות אלימות, אותן ביצע כלפי שתי בנות זוג שונות. במסגרת ת.פ. 43650-07-11 הורשע הנאשם בעבירות איומים והיזק לרכוש. על פי עובדות כתב האישום, התקשר הנאשם ביום 8.5.11 למספר הטלפון של אשתו שבנפרד, ואיים עליה כי יסלק אותה מהבית וישחט אותה. בהמשך, הגיע לבית המתלוננת, ומשלא פתחה לו את הדלת, עיקם תריסים וצעק לה שישחט אותה. כשהודיעה לו המתלוננת כי בכוונתה להזמין משטרה ענה הנאשם שלא מעניין אותו ושהוא יישב במאסר עולם.

הנאשם צירף טיוטת כתב אישום מתוקן בתיק פל"א 443331/11 של תחנת נתניה, והורשע במסגרתו בעבירות איומים, הטרדה במתקן בזק, היזק בזדון ותקיפת בת זוג הגורמת לחבלה של ממש. על פי העובדות המתוארות בתיק שצורף, התקשר הנאשם ביום 26.5.11, אל בת זוגו החדשה, ואיים שיהרוג אותה אם לא תביא לו כסף. למחרת, בשעות אחר הצהריים, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שבעט ברגלה, משך בשערותיה, דחפה והכה בגופה במכות אגרופ. כשיצאה המתלוננת מדירתו, יצא הנאשם בעקבותיה, נטל את מכשיר הטלפון שלה ושבר אותו. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת שריטות בידה ובפניה והמטומות בידה וברגליה.

עוד צירף הנאשם את כתב האישום המתוקן ב-ת.פ. 24091-05-12, בו הורשע באיומים ובתקיפת בת זוג הגורמת לחבלה של ממש, כשגם הפעם כוונו מעשיו כלפי אותה בת זוג חדשה. המדובר בכך שביום 26.4.12 נסעו יחדיו ברכבו של הנאשם והחלו להתווכח. הנאשם קילל את המתלוננת, איים עליה בכך שאמר: "היום אני אגמור אותך, זה הסוף שלך" והכה אותה בידיו באזור הצלעות, בראש ובידיים. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת סימני חבלה והמטומה בצוואר, סימן חבלה במצח, סימני חבלה בידיים, במרפק שמאל ובכתף שמאל, נפיחות באזור העורף והצלעות וכן נפיחות סביב עין שמאל.

בנוסף לעבירות האלימות, צירף הנאשם כתב אישום מבית המשפט לתעבורה - תת"ע 2911-02-13, במסגרתו הורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה, לנוכח פקיעת הרישיון בנובמבר 2008, ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף. העבירות בוצעו ביום 6.10.10.

תסקירי שירות המבחן:

בעניינו של הנאשם התקבלו במהלך השנה האחרונה שלושה תסקירים מטעם שירות המבחן, אשר תיארו בהרחבה את תולדותיו ועקבו אחר ההליכים הטיפוליים בהם נטל חלק. תסקיר ראשון התקבל בתחילת חודש אפריל 2013, וממנו עלה כי מדובר באדם כבן 37, שאין לחובתו הרשעות קודמות. לאשתו, היא המתלוננת בתיק העיקרי, נישא בשנת 2000 בגיל 24, ולהם 3 ילדים משותפים המתגוררים עם אימם. בשנות העשרים לחייו, בעקבות זכייה בסכום כסף ניכר בהגרלת מפעל הפיס, הקים הנאשם עסקים פרטיים וניהל אורח חיים ראוותני, בלייני ומתירני, לצד חיי המשפחה שניהל. עם חלוף השנים הפחית מעורבות בחיי משפחתו והשקיע שעות רבות בבילוי, בניהול עסקיו ובנסיעות ברחבי העולם, תוך עיסוק בלתי מבוקר בהימורים.

לפני כחמש שנים הכיר את המתלוננת השנייה, אשר במהרה הפכה לבת זוגו, ועל רקע מערכת היחסים עמה עזב את אשתו וילדיו. הנאשם תיאר זוגיות המבוססת על קנאה, רכושנות והתנהלות אובססיבית מצידו, ואישר כי התקשה לשלוט ברגשותיו ונהג כלפיה באופן אלים, כאמור בכתבי האישום בהם הודה. הנאשם נטל אחריות למיזוס לו בכתבי האישום, והביע חרטה. כבר במסגרת הליכי המעצר, ביום 10.12.12, שולב הנאשם בקבוצה טיפולית לגברים אלימים במסגרת שירות המבחן. הנאשם נטל חלק פעיל, שיתף את הנוכחים במאפייני הקשר הזוגי שניהל והיווה גורם דומיננטי בקבוצה. קצינת המבחן שטיפלה בו באותה עת התרשמה מאדם כוחני ושתלטני אשר לאורך השנים התקשה להתמודד עם צרכים ורצונות של בנות זוגו, הממוקד במילוי צרכיו ואינו ער להשלכות התנהגותו על המתלוננת, אשר לראשונה בחייו עורך התבוננות פנימית בדרך התנהגותו הבעייתית. על רקע זה העריך השירות כי הנאשם יזדקק להליך טיפולי ממושך ולהתערבות טיפולית משמעותית. בהתחשב במכלול הנסיבות המליצה אז קצינת המבחן על הטלת צו מבחן למשך שנה לצד הטלת מאסר מותנה.

על אף ההמלצה שנכללה בתסקיר הראשון לסיום ההליך ומתן גזר דין, נדחה הדיון פעם נוספת בהסכמה לצורך קבלת תסקיר משלים. תסקיר זה, אשר הוגש במהלך חודש יולי 2013, סיפק תמונה בעייתית יותר באשר להתנהלותו של הנאשם וליכולתו להיתרם מהטיפול. קצינת המבחן החדשה, שמונתה לטפל בנאשם, התרשמה מנסיגה שחלה בעמדותיו, שכן צמצם בחומרת האלימות בה נקט כלפי שתי המתלוננות. בעקבות המפגשים עם המתלוננות עצמן ומפגשים חוזרים עם הנאשם, התרשמה קצינת המבחן כי מהתנהגותו של הנאשם עולה אובססיביות כלפי הגב'... בת זוגו והסלמה ברמת האלימות בה נקט. במהלך תקופת הדחייה התחזקה ההתרשמות כי מדובר בגבר המתקשה בתפקוד הזוגי, ממוקד בצרכיו ומתקשה להכיר בצרכי בנות זוגו ובצרכיו לשליטה עליהן.

במסגרת תסקיר זה התייחס שירות המבחן לראשונה גם לתיק התעבורה שצורף וציין כי יש בו כדי לשקף דפוס דומה של הנאשם, בכל הקשור להתנהלות פורצת גבולות למול גורמי סמכות וקשייו לעמוד במגבלות החוק. מהתסקיר עולה כי ביוני 2013 החל הנאשם להשתתף בטיפול קבוצתי במרכז למניעת אלימות במשפחה וכי הוא מגלה מודעות רבה יותר

והבנה לבעייתיות בהתנהלותו, אך קצינת המבחן סבורה כי טיפול זה במסגרת פתוחה אינו מספק על מנת לסייע בעדו למנוע הישנות מצבי סיכון בעתיד. לפיכך, ובשונה מהאמור בתסקיר הקודם, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית והביע עמדתו לפיה לאור ריבוי העבירות והמורכבות שנחשפה בפניו, יש מקום להטיל ענישה קונקרטיה משמעותית בדמות עבודות שירות.

בהמשך, לאחר שמועד הטיעונים לעונש נדחה במספר חודשים, ולאור מצבו המורכב של הנאשם, הוריתי על מתן תסקיר נוסף, כך שכיום מונח לפני תסקיר עדכני מחודש אפריל 2014. בתסקיר זה עולה כי הנאשם ממשיך ליטול חלק בקבוצה הטיפולית מחודש יוני 2013. הוא מגיע למרבית המפגשים כנדרש ומהווה גורם פעיל בקבוצה. השתתפותו מתאפיינת בתגובה לאחרים ובבדיקת גבולות מתמשכת. הנאשם תיאר גם הפעם את השינוי שערך בחייו, במסגרתו הוא מתגורר בצניעות בבית אמו ומתפרנס מעבודה בחברת פינוי פסולת, בה מביע מעסיקו שביעות רצון מתפקודו ומתאר אותו כעובד חרוץ, ממושמע ואמין. עוד תיאר הנאשם מעורבות גוברת בחיי ילדיו והסדרת תשלומים לגרושתו, כמו גם קידום הליך פשיטת רגל. אף על פי כן מתרשמת קצינת המבחן כי הנאשם נוקט מול גורמי הטיפול בדפוס טשטוש והסתרה, תוך שהוא נוטה לתאר את מצבו באופן חד צדדי, ללא כל יכולת לאמפטיה למתלוננות. במצב זה, יעילות הטיפול הנה חלקית ביותר ועל כן אין מקום להטלת צו מבחן, אלא לענישה בעבודות שירות, כאמור גם בתסקיר הקודם.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה תיארה בפתח דבריה את המעשים החמורים שביצע הנאשם, כמפורט בכתבי האישום השונים, וציינה כי כל אחד מהמקרים נמנה על רף חומרה גבוה באופן יחסי, וזאת בהתחשב בטיב האיומים, במעשי התקיפה הפיזיים ובחבלות שגרם הנאשם לחברתו לחיים. התובעת המלומדת ציינה כי לנאשם אין אמנם הרשעות קודמות, אך מדובר ברצף של מעשים חמורים, שכל אחד מהם מחייב מענה עונשי מכביד. עוד טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם לא השכיל לנצל את ההזדמנויות הטיפוליות שניתנו לו ומהתסקירים האחרונים עולה תמונה בעייתית, של מי שאמנם משתתף בטיפול אך אינו מפיק ממנו את התועלת המקווה. לטעמה, בגין כתב האישום העיקרי יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר ל-18 חודשי מאסר, ואילו לגבי כל אחד מהאירועים בהם נקט הנאשם באלימות פיזית וגרם לחבלות, המתחם הוא בין שנת מאסר ל-4 שנות מאסר. לפיכך, ובהתחשב בהצטברות המקרים עתרה התביעה להטלת מאסר בפועל לתקופה ממושכת, מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. בגין תיק התעבורה שצורף העתירה הייתה למאסר על תנאי, פסילה בפועל ועל תנאי וקנס כספי.

מנגד, עתר הסנגור המלומד שלא למצות את הדין עם הנאשם ולהסתפק במקרה זה בענישה אשר לא תכלול ריצוי מאסר מאחורי סורג ובריח. ב"כ הנאשם הדגיש בטיעונו את העובדה כי על אף הסקפטיזם המובעת בתסקירים האחרונים, מקפיד הנאשם מזה תקופה ארוכה, מאז שנת 2012, ליטול חלק בהליך טיפולי קבוצתי, תחילה בשירות המבחן ובהמשך במרכז למניעת אלימות במשפחה, הוא מגיע למפגשים, נוטל חלק דומיננטי בשיחות ואף מפיק הלקחים הדרושים. לראיה ניתן לראות כי מאז כתב האישום האחרון שצורף, המתייחס לעבירות מחודש אפריל 2012, לא נפתחו לחובת הנאשם תיקים חדשים. בהקשר זה, הלן הסנגור על המהפך שחל לתפיסתו בין התסקיר הראשון, אשר שיקף תפיסתה של קצינת המבחן דאז לפיה יש מקום להמלצה טיפולית, לבין התסקירים המאוחרים יותר, אשר נמנעו מכך לנוכח עמדתה של קצינת המבחן החדשה.

עוד הדגיש ב"כ הנאשם בטיעונו את התיקונים לקולא בכתבי האישום שצורפו ואת הודאתו של הנאשם, לקיחת האחריות והחיסכון הניכר בזמן ציבורי ובצורך בשמיעת עדות המתלוננת. כמו כן תיאר את השינוי המשמעותי שחל באורח חייו של הנאשם, אשר בניגוד למצבו בעבר מתנהל כיום בצניעות, מתפרנס מעבודה כשכיר בתחום פינוי אשפה, מסדיר את חובותיו ומשקיע מאמצים בהתקרבות מחודשת לילדיו ולגרושתו. לטעמו, בנסיבות אלה, כאשר מדובר באדם שאין לחובתו הרשעות קודמות, אשר הוחזק פרק זמן ממשי בתנאים מגבילים, ואשר כשל בשל לחצים ונסיבות אישיות בתקופה מצומצמת, ממנה התאושש בינתיים, אין מקום להורות על ריצוי מאסר שלא בעבודות שירות, גם ללא סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם. אציין, בשולי הדברים, כי במסגרת הדיון העלה הסנגור טענות שונות לגבי מצבה, אופייה והתנהלותה של המתלוננת בכתבי האישום שצורפו, אך מדובר בטיעונים החורגים מגדרי כתבי האישום ואשר לא בוססו בראיות כלשהן, ולכן לא מצאתי לנכון לייחס להן כל משקל.

לבסוף, שמעתי את דברי הנאשם עצמו, אשר הביע חרטה על המעשים שביצע, הדגיש את התועלת הרבה שהוא מפיק מהשתתפותו בקבוצות הטיפוליות וציין כי בכוונתו לנסות ולשקם את יחסיו עם גרושתו, אם ילדיו. עוד הבהיר כי אורח החיים הרהבתי שניהל הנו נחלת העבר וכי כיום הוא מתמקד בעבודה קשה ובדאגה לבני משפחתו.

דין והכרעה:

על ההליכים שבפני חלות הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, בדבר הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה. על פי הוראות אלה, מחויב בית המשפט לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם לכל אחד מהאירועים שבפניו, וזאת בהתאם לעקרון המנחה בענישה, הוא עקרון ההלימה. בקביעת המתחם יש לקחת בחשבון את הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, את מידת הפגיעה הערכים אלה, את מדיניות הענישה הנוהגת ואת מכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

באשר לערכים החברתיים שנפגעו ממעשיו של הנאשם, עמד בית המשפט העליון לא פעם על המאפיינים המיוחדים של עבירות האלימות בין בני זוג ועל החומרה היתרה הכרוכה בהם. כך למשל, במסגרת ע"פ 6758/07 פלוני נ' מ"י (11.10.07), עמד בית המשפט העליון על הדברים הבאים:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב

חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

על רקע זה נקבעה בפסיקה מדיניות ענישה מחמירה, אשר כוללת לא פעם השתת עונשי מאסר ממושכים, מאחורי סורג ובריח, על מי שנוהג באלימות קשה או חוזרת כלפי בת זוגו. מתוך היכרות ארוכת שנים עם מקרים דומים רבים שהובאו בפני, ובפני עמיתי בבתי המשפט, ניתן לומר כי מגוון דרכי הענישה הנו רחב ביותר, וללא שום קושי ניתן להצביע גם על מצבים בהם נקטו בתי המשפט בגישה מקלה יותר ונמנעו ממיצוי הדין, למשל במקרים בהם עברו הנאשמים הליכים טיפוליים משמעותיים ושבו בברכה לחיק משפחתם האוהבת, אך נקודת המוצא הנה ללא ספק כי מדובר בעבירות חמורות שפגיעתן קשה ואשר מחייבות מענה עונשי משמעותי.

אם אפנה כעת לאישומים עצמם, הרי שבכתב האישום הראשון הורשע הנאשם בעבירות איומים והיזק בזדון, שכוונו כלפי אשתו דאז. תחילה איים הנאשם טלפונית לשחוט את המתלוננת ובהמשך, הגיע לביתה ומשסירבה לפתוח לו את הדלת גרם נזק לתריסים וחזר על איומי השחיטה. גם כשהודיעה לו שבכוונתה להזמין משטרה לא נרתע, אלא השיב שהוא מוכן לשבת במאסר עולם, והמשמעות המאיימת ברורה. משמדובר במקרה זה בפגיעה קלה ברכוש בלבד ובאיומים מילוליים, ללא פגיעה פיזית, הרי שמידת הפגיעה בערכים המוגנים אינה ברף העליון. יחד עם זאת, ככל שמדובר בעבירות איומים גרידא, הרי שמדובר במעשים מרף חומרה גבוהה. הנאשם לא הסתפק באיומים הטלפוניים, הגיע לביתה של המתלוננת, חזר על איומיו ולא הורתע מכוונתה לפנות למשטרה. מדובר, אם כן, באירוע מתמשך, מפחיד ומטריד, שללא ספק פגע בשלוות נפשה של המתלוננת. בנסיבות אלה, נע מתחם העונש ההולם בין מאסר מותנה מרתיע, לצד עונשים משלימים דוגמת של"צ, קנס או פיצוי, לבין שנת מאסר בפועל.

בכתב האישום השני, בתיק פל"א 443331/11 של תחנת נתניה, הורשע הנאשם בעבירות איומים, הטרדה במתקן בזק, היזק בזדון ותקיפת בת זוג הגורמת לחבלה של ממש. כתב האישום כולל שני אישומים, שכל אחד מהם הנו בגדר אירוע נפרד. האירוע הראשון עניינו שיחת הטלפון בה איים הנאשם על בת זוגו, שיהרוג אותה אם לא תביא לו כסף. גם כאן, בהתחשב בטיב האיום, דרגת החומרה גבוהה יחסית, אך מדובר באיום טלפון ג דא, כך שלצידו יש לקבוע מתחם שבין מאסר על תנאי לבין 8 חודשי מאסר בפועל.

האירוע הנוסף, והחמור יותר, מתואר באישום השני ממנו עולה כי למחרת האיום שהוזכר לעיל, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שבעט ברגלה, משך בשערותיה, דחף אותה, הכה בגופה במכות אגרופו וגרם לחבלות בדמות שריטות בידה ובפניה והמטומות בידה וברגליה. כמו כן שבר את מכשיר הטלפון שלה. במקרה זה מדובר באירוע אלים וברוטאלי שבו חבל הנאשם במתלוננת, פגע בשלמות גופה וגרם לה ללא ספק למכאוב מתמשך. אין מדובר במקרה קל ערך אלא במעשי תקיפה חמורים, כואבים ומשפילים, במהלכם חבט הנאשם באגרופיו במתלוננת והותיר בגופה סימני פגיעה ממשיים. מעשים מעין אלה פוגעים פגיעה קשה בערכים המוגנים, ומחייבים מתן גמול עונשי הולם. לפיכך, יש לקבוע לצד מעשים אלה מתחם הנע בין 4 ל- 16 חודשי מאסר.

לבסוף, צירף הנאשם גם את כתב האישום המתוקן ב-ת.פ. 24091-05-12, בו הורשע בכך שבעקבות ויכוח עם אותה מתלוננת איים "לגמור אותה" ואף תקף אותה בכך שהכה בה בידי באזור הצלעות, בראש ובידיים וגרם למגוון חבלות ובהן המטומה בצוואר, סימן חבלה במצח, סימני חבלה בידיים, במרפק שמאל ובכתף שמאל, נפיחות באזור העורף

הצלעות וכן נפיחות סביב עין שמאל. מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה, כמו גם עוצמת האלימות שהופעלה על ידי הנאשם והיקף החבלות שנגרמו למתלוננת, דומים לאירוע הקודם שתואר לאיל, ועל כן גם כאן ראוי לקבוע מתחם עונש הולם דומה של 4 עד 16 חודשי מאסר בפועל.

עתה, משנקבעו המתחמים הרלבנטיים, יש לפעול לאיתור העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, מתוך התחשבות במכלול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כלומר כל אותן נסיבות הנוגעות יותר לנאשם עצמו, לעברו ולהתנהלותו. ראוי להזכיר כי בית המשפט רשאי גם לחרוג לקולא או לחומרא מהמתחם, בנסיבות הקבועות בסעיפים 40ד' או 40ה' לחוק העונשין, אך לא מצאתי לעשות כן במקרה זה, ושיקולי השיקום שהוצגו בפני יקבלו את ביטוין במסגרת הענישה הכוללת ובגדרי המתחמים שנקבעו.

אם אפנה כעת לבחינת נסיבותיו של הנאשם, הרי שבראש ובראשונה יש לציין כי אין לנאשם הרשעות קודמות כלשהן וכי מאז בוצעו העבירות האחרונות באפריל 2012 לא שב הנאשם והסתבך בפלילים. מדובר בנתון בעל משקל משמעותי לקולא. לכך יש לצרף את העובדה כי הנאשם הודה בשלושת כתבי האישום שהיו תלויים ועומדים נגדו, נטל אחריות, הביע חרטה וחסך לא רק זמן ציבורי רב אלא גם את אי הנעימות הרבה הכרוכה בחיובן של המתלוננות להעיד בפני בית המשפט. גם נתונים אלה הינם בעלי משקל ממשי לקולא.

לכך יש להוסיף את הנתונים החיוביים שהובאו בתסקיר לגבי השינוי באורחות חייו של הנאשם ונטילת החלק בהליכים טיפוליים. כאמור, בשונה מהעבר, מנהל היום הנאשם אורח חיים מתון, מתגורר בבית אמו, מתפרנס מעבודה קשה בפניו אשפה ופועל להסדרת חובותיו. כמו כן, מזה כשנה וחצי, מתייצב הנאשם בקביעות למפגשים טיפוליים קבוצתיים, ומהווה גורם דומיננטי בקבוצות אלו. אין להקל ראש כלל ועיקר בשינויים אלה שחלו בחייו של הנאשם מאז מעצרו לפני כשנתיים, ואשר מעידים על רמה מסוימת של הפנמה ומוטיבציה לשינוי, אשר באו לידי ביטוי גם בדבריו האחרונים של הנאשם בפני. עוד ראוי להזכיר כי הנאשם הוחזק מספר חודשים בתנאים מגבילים משמעותיים, שילם מחיר לא קל בעקבות מעשיו, ואף צפוי להיפגע פגיע ממשית נוספת בגזר הדין, יהיה אשר יהיה, על אחת כמה וכמה אם יישלח לראשונה בחייו לריצוי מאסר מאחורי סורג ובריח.

לצד מכלול נתונים מקלים אלה, אין מנוס אלא לשוב ולהזכיר את התרשמות שירות המבחן ממצבו של הנאשם וממידת התועלת המופקת על ידו כיום מההליך הטיפולי בו הוא נוטל חלק. כזכור, התרשם שירות המבחן כי לנאשם קשיים בתפקוד הזוגי, וכי הוא ממוקד בצרכיו ומתקשה להכיר בצרכי בנות זוגו ובצרכיו לשליטה עליהן. הטיפול במסגרת הפתוחה אמנם הביא לשיפור מסוים בתובנותיו, אך הוא אינו מספק על מנת לסייע בעדו למנוע הישנות מצבי סיכון בעתיד. כמו כן התרשמה קצינת המבחן כי הנאשם נוקט מול גורמי הטיפול בדפוס טשטוש והסתרה, תוך שהוא נוטה לתאר את מצבו באופן חד צדדי, ללא כל יכולת לאמפטיה למתלוננות. במצב זה, יעילות הטיפול הנה חלקית ביותר ועל כן אין מקום להמלצה טיפולית ולהטלת צו מבחן, אלא לענישה קונקרטיה משמעותית בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות. דומה, אם כן, כי לצד ההתמתנות המסוימת שחלה באורח חייו של הנאשם, ולצד ההתמדה במסגרת הטיפולית הנוכחית, קיימים עדיין קשיים ממשיים בהתנהלותו ולא ניתן לומר כי אין עוד מסוכנות מצידו וכי אין חשש כי מעשיו יישנו בעתיד.

בהתחשב במכלול הנסיבות והשיקולים הללו, דומה כי ראוי היה לגזור את דינו של הנאשם, בגין כל אחד מהמעשים הפליליים שביצע, בחלק התחתון של המתחם, אך לא ברף התחתון ממש. לפיכך, אם נתמקד לרגע באירועים בהם נקט הנאשם במעשי אלימות ממשיים כלפי גופה של המתלוננת, ייתכן כי ניתן היה בגין כל אחד מאירועים אלה כשלעצמו להסתפק בעונש מאסר לתקופה אשר הייתה מאפשרת ריצויו בעבודות שירות. אלא שהנאשם אינו נותן את הדין היום על אירוע אלימות בודד, אלא על 4 אירועים שונים, המקובצים בשלושה כתבי אישום נפרדים וכלפי שתי מתלוננות שונות.

הוראת סעיף 40 יג (ב) לחוק העונשין מבהירה לגבי מקרים מעין אלה כי על אף שיש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחד מהאירועים בנפרד, מוסמך בית המשפט להשית עונש כולל לכל האירועים. דומה כי בשל הקשר הענייני המובהק בין מכלול האישומים מוצדק יהיה במקרה שלפני לעשות שימוש בסמכות זו ולהטיל על הנאשם עונש כולל אחד, תוך התחשבות במספר העבירות, תדירותן והזיקה ביניהן ותוך שמירה על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש שיוטל עליו והיקפו, כמצוות סעיף 40 יג (ג) לחוק.

הנה כי כן, במהלך השנה שבין חודש מאי 2011 לבין אפריל 2012, נקט הנאשם ב-4 הזדמנויות שונות במעשי איום ותקיפה, מרף חומרה גבוה, כלפי שתי מתלוננות שונות. תחילה, איים איומים קשים על אשתו דאז ואם ילדיו ופגע ברכושה, ובהמשך, בשני פרקי זמן שונים איים על בת זוגו השנייה, תקף אותה בפראות וחבל בה. הצטברותם של מעשים אלה, אשר בכל אחד ואחד מהם מידה בלתי מבוטלת של חומרה, אינו מאפשר, בשים לב לאמור בתסקירי שירות המבחן, אשר לצד הנתונים החיוביים המתוארים בהם מעידים על יעילות חלקית ביותר של ההליך הטיפולי ואינם שוללים מסוכנות עתידית, לילך לקראת הנאשם עד כדי הימנעות מוחלטת מהשתתף מאסר של ממש. אינני מתעלם מעמדת שירות המבחן לפיה גם בהתחשב בקשיים די בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, אך דומני כי אין בה כדי לבטא די הצורך את חומרת המעשים הכוללת ואת היקף הפגיעה בערכים החברתיים. עם זאת, יביאו כל אותן נסיבות לקולא שפורטו לעיל בהרחבה למיתון משמעותי של עונש המאסר אשר עשוי היה להיות מוטל על הנאשם בנסיבות אחרות, ולא יהיה בו משום מיצוי הדין עם הנאשם.

בשולי הדברים אזכיר כי הנאשם צירף גם את תיק התעבורה 2911-02-13, במסגרתו הורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף. לא הרחבתי בנושא זה, שכן ממילא עתרה התביעה בנפרד לגבי אישום זה לעונש העולה בקנה אחד עם הרף התחתון של מתחם העונש ההולם בדמות מאסר על תנאי, פסילה בפועל ועל תנאי וקנס כספי, ואילו הסנגור מצידו לא הלין ולו במילה אחת על עתירה זו, אשר בוודאי אינה מחמירה עם הנאשם יתר על המידה בהתחשב במפורט בגיליון הרשעות התעבורה שלו.

לאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 10 חודשים, בניכוי ימי המעצר מיום 10.5.12 ועד 13.5.12.
2. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע.

עמוד 7

3. 5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים והיזק לרכוש בזדון, עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק או עבירה של נהיגה בזמן פסילה או ללא רישיון נהיגה תקף.

4. קנס בסך 1,500 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם בתוך 90 יום.

5. הנאשם יפצה את ע"ת 1 ב-ת"פ 24091-05-12 בסכום של 5,000 ₪ ואת המתלוננת ב-ת"פ 43650-07-11 בסכום של 1,500 ₪. סכומים אלה יופקדו בקופת בית המשפט בתוך 60 ימים ויועברו ליעדם על ידי המזכירות.

6. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 8 חודשים בפועל, וזאת במצטבר לכל פסילה אחרת. על הנאשם לבצע הפקדה כדין לצורך חישוב הפסילה.

7. אני פוסל את הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך 6 חודשים, וזאת על תנאי כאשר התנאי הוא כי במשך 3 שנים מהיום לא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה או נהיגה ללא רישיון נהיגה, אשר פקע למעלה משנה.

העתק יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ט"ו אייר תשע"ד, 15 מאי 2014, במעמד הצדדים.